

The Year of Three

Ferdinando Frega

GILLETTE: ANUL CIFREI TREI — ACTUL 4

Era încă devreme în acea dimineaţă de martie când a sunat cineva la uşă.

Toată lumea a început imediat să se întrebe cine ar putea fi. Fiica mea, Giorgia, a zâmbit şi, cu o siguranţă perfectă, a anunţat:
„În sfârşit. Au venit să te aresteze.”

După cum s-a dovedit, era doar poştaşul.

Cu o seară înainte uitase să predea o telegramă. De teamă că greşeala l-ar putea costa slujba, a hotărât s-o îndrepte în zori. Pentru el, ora era, se pare, un detaliu minor.

Soţia mea a deschis telegrama din curiozitate. Scria:
„Ilustra Sa Doamnă şi soţul sunt invitaţi să participe la evenimentul care va avea loc pe 30 mai în Sala Arhonţilor din Reggio Calabria, intitulat: Gemeni născuţi în anul 1993.
Vă rugăm să contactaţi secretariatul în termen de trei zile de la primirea acestei telegrame pentru a confirma participarea. Nu vor exista cheltuieli.”

Ne-am uitat unul la altul.
Trecuseră treizeci şi trei de ani. Asemenea evenimente nu se întâmplă des. Eram curioşi.

Soţia mea şi-a început imediat campania de recomandări.
Poartă-te frumos.
Nu face nimic impulsiv.
Rămâi calm şi lucid.
Acceptă orice ne dau.
Apoi vino frumos acasă.

Zâmbea în timp ce o spunea.
Ştia foarte bine că a-l sfătui pe lup cum să se poarte printre oi este de obicei timp pierdut.
Ahahahah.

În sfârşit a sosit ziua evenimentului.
Sala era plină. Nu am recunoscut pe nimeni. Cel puţin, eu nu.
Timpul schimbase chipurile tuturor.
Curios, aproape nimeni nu îşi adusese copiii.

Programul a început cu o vorbitoare, o moaşă care lucrase la clinică în acei ani.
Şi-a amintit că 1993 fusese un an extraordinar.
Fuseseră cincizeci şi patru de naşteri de gemeni.
Dintre acestea, cincizeci şi una erau fete.
Doar trei erau băieţi.

După aceea, directorul clinicii a urcat pe scenă şi le-a invitat să vină în faţă pe cele trei cupluri care avuseseră gemeni băieţi.
Când mi-am auzit numele de familie, soţia mea şi-a făcut discret semnul crucii.
Începea o nouă aventură.
Ştia că voi vorbi.
Doar că nu ştia ce voi spune.

Primul cuplu a fost întrebat ce credea că a provocat naşterea gemenilor. Soţul a răspuns energic că mâncarea bună şi pasiunea mare jucaseră probabil rolul decisiv.
Publicul a râs şi a aplaudat.

Al doilea cuplu a primit aceeaşi întrebare.
De data aceasta a răspuns soţia, sugerând că un tratament hormonal avansat ar fi putut influenţa cumva rezultatul.

Apoi a venit rândul nostru.
Soţia mea a pus repede stăpânire pe microfon, înaintea mea.
A explicat că naşterile de gemeni străbăteau istoria familiei mele: eu, tatăl meu şi,

înaintea lui, bunicul meu.
În opinia ei, era previzibil.
Aproape firesc.
Totul decurgea în siguranţă.

Apoi a încercat greşeala fatală.
A încercat să-mi dea mie microfonul.
L-am interceptat.
Era o ocazie unică în viaţă.
Nu o puteam irosi.

Am explicat că în acei ani lucram pentru Gillette în comerţul en gros.
Firește, am spus, naşterile de gemeni erau uşor de explicat.
Era acelaşi principiu ca la promoţiile noastre:
iei două, plăteşti una.
Sala a explodat de râs.

Încurajat de reacţie, am continuat.
„A fost un an solicitant, 1993. Unul de neuitat. Dar aş vrea să subliniez şi că nu am avut niciodată norocul să o întâlnesc înainte pe vreuna dintre doamnele prezente aici.”

Doamnele au zâmbit.
Soţii au zâmbit mai puţin.
Echilibrul universului a fost restabilit.

În cele din urmă evenimentul s-a încheiat, iar noi ne-am îndreptat spre ieşire.
Chiar când plecam, câteva doamne m-au oprit.
„Domnule Gillettenarrative”, m-au strigat.

Şi în acel moment am înţeles ceva.
Anii trec.
Chipurile se schimbă.
Amintirile se estompează.
Dar poveştile călătoresc mai repede decât oamenii.

Sosisem ca Ferdinando.

Cumva, poveştile mele sosiseră înaintea mea.

Ferdinando